

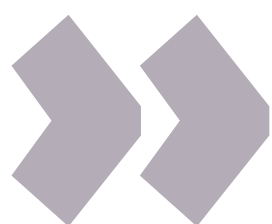
nú var vorðin ein trupulleiki. Verri var, at tað ikki bara var ein trupulleiki fyri seg, men fyri hansara familju og nærmastu.

- Nú snúði tað seg ikki longur um at vera treiskur. Eg var ein byrða fyri damuna, pápa, og arbeiðið. Tað gongur ikki. So lótan var røtt. Tað var eingin orsök at stríðast ella vera djarvur longur. Tað er idiotið. Veruligt dirvi er at viðurkenna støðuna og laga seg eftir veruleikanum, og veruleikin er tann, at eg havi brúk fyri koyristóli, sigur Hanus Samró um lóttuna, tá hann avgjórði at brúka koyristól.

Mátti viðurkenna støðuna
Hóast hann í dag lýsir avgerðina at

brúkt sum eitt jaligt lýsingarorð, men í huganum hjá Hanusi Samró er talan um eina dygd og vitnar tað í stóran mun um, hvussu hansara støða skilur seg frá øðrum menniskjum.

- Tú verður noyddur at vera treiskur. Tú mótir nógvum forðingum og avbjóðingum á vegnum. Tað er frustrerandi ikki at kunna gera tað sama sum vinfólkini. At vera heima, tá tey fara út at hugna sær, sita frammanfyri sjónvarpinum, tá tey gera frítíðarítriv, at vera innilæstur í íbúðini, tí veðrið er vánaligt og gongubreytirnar glerstoyttar. Tá kanst tú ikki geva upp. Ella fella í fátt. Tá mást tú vera treiskur og finna innihald í lívinum ella skapa innihald í lívinum, greiðir Hanus

- Eg meiðslaði knæið, skræddi hol á buksurnar, og tað var ikki stuttligt fyri hana,

tí hon bleiv bangin. Tað kundi eisini enda nógv verri. Tað vil eg ikki útseta hana fyri aftur. Tað vígaði tungt

brúka koyristól sum bestu avgerð, ið hann nakrantíð hevur tikið, so er hann eins avgjórður, tá hann verður spurður, um hann ikki angrar, at hann ikki tók avgerðina fyrr.

- Nei, tað geri eg ikki. Eg havi stríðst, verið treiskur og roynt mitt besta, men tað kemur ein tíð, tá tú verður noyddur at viðurkenna støðuna, er skjóta svari frá Hanusi Samró.

Meðan Hanus Samró sjálvur hevur stríðst móti degnum, tá hann byrjaði at brúka koyristól, so hevur familjan sæð øðrvísi upp á støðuna.

- Tey hava júkað um tað í fleiri ár, men lótan var ikki røtt. Tað skal sigast, at tey finga sín vilja á ólavsøku í fjør. Tá hevði eg gingið ov nógv ólavsøkudag og mátti taka eina avgerð. Annaðhvørt at sita heima ella seta meg í koyristól. Tað var ein lótt avgerð. Tá setti eg meg, men tað var bara fyri ein dag. Eg hevði ongar ætlanir um at seta meg í koyristól fyri lívið, men tað broyttist, tá eg gjørdist ein byrða fyri damuna, pápa og arbeiðið, sigur Hanus Samró.

Tá treiskni verður ein dygd

Í samrøðuni okkara millum gongur treiskni sum eginleiki ógiliga nógv aftur. Sum ein góður eginleiki, tí tað var orsøkin til, at hann í so nógv ár megnaði at halda koyristólin í fjarstøðu, hóast líkamið viknaði, men eisini sum ein keðiligur eginleiki, tí at tað var treiskni, ið gjørdi, at hann at enda gjørdist ein byrða fyri tey rundanum seg.

At vera treiskur verður sjáldan

Samró frá.

Fyri Hanus Samró merkir hetta treiskni heilt ítøkiligt, at hann fer at taka nakrar avgerðir í gerandisdegnum, ið kanska tykjast at tala móti vit og skili.

- Viðhvørt mást tú út í kavan,

sjálvt um tað er vandamikið. Viðhvørt mást tú ganga, sjálvt um tú kanst detta. Og sjálvt um eg havi sett meg í koyristól, fari eg ikki at gevast við at ganga. Eg eri framvegis treiskur. Eg fari framvegis at ganga, sjálvt um vandin at detta er til staðar. Eg fari framvegis

til handils, sjálvt um gongubreytirnar eru glerstoyttar, sigur Hanus Samró og leggur afturat.

- Hetta er bara ein partur av mínum lívi. Eg sleppi ikki undan. Vandin er altíð til staðar. Tí er tað umráðandi at strika undir, at tú

kemur at síggja meg ganga, tí eg kann framvegis ganga, men koyristólurin kemur at gera lívið lættari, tá eg skal arbeiða, ferðast út í heim við damuni, ella njóta lívið saman við vinfólkunum á festivali.

